

د واورې سړی

لنډې کیسې

لیکوال : نصیر احمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور ووبپانې پر لیکه کړې او یا یې پر لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

۱۳۸۸ل

نصیر احمد احمدي

Ketabton.com

د واورې سړی

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم : دواوړې سړې

لیکوال : نصیر احمد احمدی

د لیکوال تلیفون شمیره : ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱

د لیکوال ایمیل ادرس : nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

چاپ شمیر : ۱۰۰۰ ټوکه

خپرندویه ټولنه : مومند خپرندویه ټولنه

چاپ کال : ۱۳۸۸ ل

کمپوز : په خپله لیکوال

ډیزاین : جمال الدین جمال

دالی

گران کاروان صاحب ته!

جنايت

دسهار په خړه کې د پوليسو يو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازي خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنگرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر يوه خوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک يوه پوخ ديوال ته ولي لگولې وو، سر يې کينې لور ته خورېد او پر تورو ګارګوتي وينستو يې نرۍ پرځه پرته وه.

يو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپينه غاړه يې ګوتي کېښودې، خپلو ملګرو ته يې وکتل او دوه درې ځله يې په منفي ښه سروځو ځاوه. چوپه چوپتيا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې يې نيولې وې او له خولو څخه يې مړه تاوونه پورته کېدل. يوه عسکر وپوښتل: — څوک يې پيژنئ؟ د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد يې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې يې تړپال پرې وغورځاوه. شېبه وروسته موټر پاڅه سرک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د يو چا د ناستې ځای، نږدې ګني پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره ليکه لا ښکارېدل.

د پوليسو څارنوال (ب) يوه دوسيه راپورته کړه، پانه يې واپول، عدلي طب د هلك مړېنه طبيعي بنودلې وه، ليکلي يې وو چې د يخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنايت کومه نښه يې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پيدا کېدو په خاطر د ښار په عمومي هديره کې خاورې پرې واپول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسيه يې په الماری کې کېښوده، بيرته پرڅو کې کېناست، د مېز پر سر اېښې بټن يې ټينگه کړه، له زنگ سره يو وچ، کلک سپر په وره کې ودرېد، به بيره يې وويل:

— صاحب!

څارنوال چای وغوښت، سپر په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره يوه بله دوسيه راپورته کړه، څو پاڼې يې واپولې، خو ډير ژر يې بيرته پر مېز کېښوده، يو اوږد اړېمی يې ويست، خپله پکه ککړۍ يې وگړوله، ريموټ ته يې لاس کړ، د تلویزيون چاينلونه يې واپول، په يوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نخېدلې، درېيم چاينل هم يو تود سياسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټينگه کړه، د تلویزيون پر پرده د نجونو نڅا راغله.

دا وخت يې مېایل وشرنگېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جيب ته لاس کړ، مېایل يې غوږ ته ونيو، ورو يې وويل:

— مهرباني وکړئ، څارنوال (ب)

له مقابل لوري لږژانده غږ واورېدل شو:

— يوه مهمه خبره درته لرم.

— امر کوئ!

— يوه اوونۍ مخکې سينما ته نږدې پوليسو يو مړی وموند.

څارنوال په بيره وويل:

— هو! يو هلك يخنۍ وژلی و.

په تيلفون کې توخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وويل:
_په ظاهره یخنی وژلی و، خو ترشایي یو لوی جنايت پټ دی.
خارنوال په بیره وپوښتل:

_تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.

خارنوال ژرد مېز پر سر اېښی، ګوشکی ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله،
ويي ويل:
_زما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، خارنوال دوه - درې
ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې
ولاړ سړي ته ونيو، ويي ويل:

_غواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!
سړي کاغذ ور واخیست، په بیره له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې
بېرته راغی خارنوال (ب) ډوډی خوړله. خارنوال سړي ته د کېناستو بلنه
ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وويل:
_څه درک دې ولگاوه؟

_هو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ويل چې د
نېو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړۍ یوه پېغله وه چې
پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږیدلی و
او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

خارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندني
تور وینسته یې په مستو سپین وو.
خارنوال وويل:

—د بوډا په اړه يې نورڅه مالومات درلود؟

—صاحب! ويې ويل چې دورځې لسگونه تنه ورځي، دی د هريوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خودومره يې په زړه و چې بوډا کڅوړنې سترگې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.

څارنوال وويل:

—پيدا به يې کړو؟

—صاحب! گرانه خبره ده، د اښاردی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.

څارنوال يوه شېبه غلی و، وروسته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه يوه ورېجه ورتوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:

—رښتيا وايې، موندل يې گران کار دی، بايد صبر وکړم، شايد بيا تلفون وکړي.

د څارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبایل وشرنگيد، مقابل لوري وويل:

—زما خبره موزره ته ولوېده؟

څارنوال وويل:

—خو موږ ثبوت غواړو.

—کيسه اوږده ده، په تيليفون کې نه ويل کيږي.

—نو چيرته سره ووينو؟

مقابل لوری يوه شېبه غلی و، په تيليفون کې يواځې د موټرو هارنونه اورېدل کيدل، وروسته يې وويل:

—خو په يوه شرط!

—څه؟

—زه غريب سړی يم، ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

—سمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وتوخل، بيا يې وويل:

ښاروالی ته نږدې يو کوچینی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ. تليفون قطع شو.

څارنوال فکر يووړ، بيا يې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تليفون وکړ، هغوی خپل استول شوی رپوت سم وگاڼه، ویې ويل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلك مرگ طبيعي دی او کوم جنايي اړخ نه لري.

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالا پوښ په جیبونو کې پټ کړي وو. په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راگرځېدلو کتارو وړهاخوا پر تور سړک یو یو موتر تېرېده.

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بيا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونگۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ چمپر یې په تن و.

شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وويل:

—چرتي دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرځه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

—بايد چرتي شې.

څارنوال مخ ورواړاوه:

—خبرې وکه، ما ژمنه در سره کړې، له ستونزو به لرې يې.

بوډا يو سوړ اسويلی وېست، لاندي يې پر خپل بوت واوره تخته کړه، ورو يې وويل:

زه کسبگرسې يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوتلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېر تکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوتل کې کار ونيو، دا هوتل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چليږي. دا يو کوچنی هوتل دی، د شپې تيږولو ځای نه لري، خو مشتريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې وېست، ويې ويل:

دا د اتو ورځو مخکې کيسه ده، ما کباب پخواه، وروسته مې يوه ديارلس يا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه يې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته يې بد رد وويل او له هغه ځايه يې وشاره. زه حيران شوم، هلک ته مې وکتل، نه يې جامې د سوالگرو وې او نه هم څيره او نور ظاهري جوړښت. ورغې مې کړ، راغی او زما تر څنگ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سيخه ورته ونيول، ده مننه وکړه او په بېړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنگه ښایسته و ، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تردې
مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

—ولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل ، غټې تورې سترگې یې له اوبښکو ډکې شوې، ویې ویل:

—ورې یم، پیسې نه لرم.

—کور دې چېرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و ، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې و خوځېدې:

—په ایران کې.

حیران شوم:

—نودلته څه کوې؟

هلک په خواشینۍ وویل:

—موږ لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو ، په کور کې پنځه تنه یو ، زه ، پلار ،
مور او زما دوه وږې خوبندې ، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه ،
زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم ، خلکو ته به مې سودا ورکوله ، کارتونه به مې
له یوه ځایه بل ځای ته وړل ، سترې به وم ، خو بیا هم ښه و ، مازدیگر به ټول سره
یوځای شوو او د ورځې ستریا به مې هېره شوه ، یو سهار مغازې ته تلم ،
پولیسو ودرولم ، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت ، خو موږ د زرگونو نورو
افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو ، اسناد مو نه درلودل ، هماغه و چې
لومړی یې د سنگ سفید په نوم یوې بنديخاني ته ولېږل ، یوه اوونۍ مې هلته
تېره کړه ، بیا یې ترمرزه (سرحد) راواړولم . اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې
سرگردانه گرځم ، له کوره هم احوال نه لرم ، نه پوهیږم چې څه وکړم ، قاچاقبر
پیسې غواړی ، خوزه په گېډه نه یم موږ ، ایران ته د تگ لپاره پیسې په کار دي ،
ډېرې پیسې.

ما ورنه وپوښتل:

—ولي دلته، په افغانستان کې څوک نه لري؟

هلک وويل:

—نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهيږم چې په پېښور

کې اوسي، نوريې درک نه را مالومېږي.

—نو دا شپږ ورځې دې چيرې تېرې کړي؟

—تر پرونه يو څه پيسې راسره وې، په يوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د

شپې د تيرېدو پيسې يې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې

ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خونن سهار د

مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه يې له هغه ځايه وشړلم، ما په ژوند کې

خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټيکه نه راتله، ځکه مې له نانوايه يوه ډوډۍ

وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه يوه ډله

ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، يو بل يې دواورو په

غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماته شي، په بېړه د

پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سروڅږيد، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:

—هلک يوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لگېدلی

و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربینه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت

د هوټل خاوند راغبرکړ!

—څلور خوراکه کباب!

ما نور سيخونه د انگار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل

خاوند راغی، ده د يو بل خوراک فرمايش راکړ، ويې ويل چې يو نږدې دوست

يې راغلی، غوښې ته څه مصالنه هم ورکړه کړه او په سيخونو کې سپين بڅرکي مه پټېه! وروسته يې هلک ته پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته څوک نه لري. د هوټل خاوند په ځير ورته وکتل، مخ يې را واپاره، ويې ويل: —وبال لري، ډوډۍ ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکړم. له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سپړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالگرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر گدايگر راتلل يو يې هم نا امېده نه پرېښوده، يو دوه او غاڼۍ به يې ورته نيولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غريبانو ويشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوبښې مې پرېمينځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سيخونو وپټېله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنگ وليد، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځينې قاچاقبران پيژني، هر څه به سم شي.

هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاگردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.

موږ تر ناوخته ويښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخاری تر څنگ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترگې يې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخاری تر څنگ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو گامه لرې د تخت په بل سر کې

پريووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د گروپ ساکت ته مې لاس ور وغځاوه او سترگې مې پټې کړې.

زه هم دلته مساپريم. کورنۍ مې په کلي کې ده، يوه مياشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنۍ لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.

بوډا غلی شو.

څارنوال په بېره وويل:

—بيا؟

د بوډا شونډې و خوځېدې:

—يوه شورما شور مې سترگې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انگار په تته رڼا کې مې هوټلي وليد چې د هلک تر څنگ ناست و، هلک سړي ته سوکان نيولې وو، سپکې سپورې يې ورته ويلې، خو هوټلي غلی و، هيڅ يې هم نه ويل او سړيې څرېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بېره ولاړ شو، بوټونه يې په پښو کړل، خو کله چې يې د دروازې دستگير ته لاس ور وغځاوه، ورکولپ و، بيا يو کرنگ شو، لويه شيشه ډرې وږې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سره هوا راننوته.

بوډا غلی شو.

څارنوال وويل:

—دا يو لوی جنايت دی، دا پست هوټلي بايد سزا وويني، بايد.

بوډا وويل:

—ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه

پوهيږئ.

څارنوال وپوښتل:

— غواړې چې چيرته لاړ شې؟

— نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې گرځم، ما درته وويل، زه يو تکړه اشپز یم،
روپۍ کمه يا ډېره، کار پيدا کولای شم.

څارنوال وويل:

— خو که تاته ضرورت پېښ شو بيا به دې چيرې پيدا کوم؟

د بودا شونډې و خوځېدې:

— تا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

څارنوال وخنډل:

— زه په خپله خبره ولاړ یم، خودا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس ولرم.

بودا وويل:

— دلته څوک نه پېژنم، خود کلي ادرس مې درسره وليکه، قول دی، که مې کار

وموند، په تيليفون کې دې خبروم.

څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخيستل.

شېبه وروسته په پارک کې هيڅوک نه و، د ونې پر يوه لوڅ بناخ يو کارغه

بنکارېده او د سپينو او رو پر سر څو وچې پانې باد رغړولې.

ماسپښين دوه بجې وې، څارنوال پر يوه خيرنه څوکی ناست و، پر غوړ مېز

ايښی له تورو چايو ډک گيلاس يې ورپورته کړ، هوټلي ته يې وکتل، ده د ټايپ

د يوې جر شوې کسټې راوتلې کولمې خلاصولې.

وروسته يې ورمېر کور کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه ځوانکي پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و. څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:

— څه شی غواړی؟

څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې. هوټلي حيران شو.

څارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارت يې راويست، د هوټلي سترگو ته يې ونيو، ويې ويل:

— څارنوال (ب)

د هوټلي رنگ والووت، پر څوکی کېناست او څارنوال ته يې په وېره وکتل. څارنوال ورو وويل:

— کاروبار دې څنگه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

— صيب! ښه دی، گذاره کوي.

څارنوال له چايو غورپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:

— يو څو پوښتنې درنه کوم.

— امر کوئ، صيب!

— تا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.

هوټلي په ماته گوډه ژبه وويل:

— صيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟

د څارنوال شونډې و خوځېدې:

— خو ته د شپې ميلمه نه لرې.

د هوتلي رنگ سور شو.

دا وخت د مېز تر څنگ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:

—دوه چايه، څو روپۍ شوې؟

—پنځلس او غانی.

هغه د مېز پر سر پيسې کينېدې او دواړه له هوتله ووتل.

څارنوال پيسې وکتل، هوتلي ته يې مخ ورواړاوه، په ملنډو يې وويل:

—په زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې بنکاري، دا دې ولې بدله کړېده؟

هوتلي پر تخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په

اشپز خانه کې وکړي، وروسته يې څارنوال ته مخ ورواړاوه، شونډې يې

ورپېدې او په لمرزنده غږ يې وويل:

—ماته شوه.

—څنگه؟

هوتلي چيغه کړه!

—له ما څه غواړې؟

څارنوال ورمخته شو، د دواړو سترگې سره وجنگېدې، څارنوال وويل:

—ته ډېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و، د شپې يې په پرستن

ور ننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، يخني وژلای.

—دا دروغ دي.

—زه شاهد لرم، زوړ کبابي.

هوتلي په بېړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونيو، سړی پر مخې

ولويد، سړي پر يوې څوکۍ ولگيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

ڄارنوال (ب) ٻه خشڪه وويل:

— اقرار وڪه، تا هغه هلڪ ته لاس وراڇولي و.

هو ٽيلي سري لاري تو ڪري، ڄارنوال ته ٻي وڪتل، شونڊي ٻي وڃو ڇڏي:

— نه، ما هيڃ نه ڏي ڪري.

ڄارنوال ترڪرين ونيو، ورو ٻي وويل:

— تا زه نه ٻي پيڙندلي، ما ڊڊرو مجرمينو ڙبه خلاصه ڪريده، ته به اقرار ڪوي، ضرور.

هو ٽيلي ڇه ونه ويل.

ڄارنوال ولاڇو، ڊبند ٻه سره او نمجنه ڪوته ڪي ٻي ڇو گامه واخيستل، ودر

ٻڌ، سري ته ٻي وڪتل، ٻه ڪاوري ٻي وويل:

— ته ڊڊبڻيلو نه ٻي، تا جرم ڪري، ٻي نه ڊڊبڻونڪي جرم، ته ڊلوند سڀي غونڊي

ڊڪر ڪي وري، پوهيڙي، ته به پانسي شي.

هو ٽيلي وڙيڙيد. سره سا ٻي واخيسته، ورو ٻي ويل:

— راڄه، ٻوه معامله سره وڪرو.

ڄارنوال ٻه حيراني ورته وڪتل.

ڊهو ٽيلي شونڊي وڃو ڇڏي:

— زه ٻي پانسي، ته به ڪومه گته وڪري؟

ڄارنوال وويل:

— ڊمقصد خبره ڪوه!

— گوره، ڊهلڪ دوسييه ٽرل شوڊه، ٽول ٻه ڊي قانع ڏي ڇي هغه يڃي وڙلي،

ته دوه لڪه اوڃاني واخله او ما خوشي ڪه.

د څارنوال سترگې رډې راوختې، ټيټ شو، هوټلي يې ترگرين ونيو، په خشکه
يې وويل:

—ته ماته رشوت راكوي؟

هوټلي وارخطا شو.

څارنوال يوه شپبه غلې و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ورپورې و،
وروسته يې هوټلي ته مخ وړ واپراوه، دهغه غوږ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو
يې وويل:

—زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه!

پای

د واورې سړی

د دلوي د مياشتې لومړۍ مازديگر و چې اسمان سپينو ورېځو ونيو، واوره پيل شوه او په لنډ وخت کې يې يوه لويشت پوټي سپين کړ. وريدا اوږده شوه. يوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کليوال ورته خوشاله وو، واوره يې کاريزونو ته سره زر گڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق يې تنگ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ يې هم لمرونه ليد، خداي (ج) ته يې د اوربنت د دريدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوريدله، ما په خپله متر ورسره ونيو، نوي سانتيو ته رسيدله، څوک د باندې نه شو وتلی، گشت وگام نه کېده، ان د نږدې کليو لارې هم بندې وې، نه پوله بنکاريدله او نه هم پټی، ټوله سيمه يولاس، تکه سپينه وه. ځکه به نو د جومات تر څنگ اوږده کوټه له کليوالو ډکه وه او د تاو خانې په تاوده ځای به ځای نه کيده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به يې له پرتو مردکیو ټکا ايسته او کله کله به يې له لويانو په پټه جفت او تاق کاوه. په کليوالو کې يو پردی سړی هم بنکاریده، دی يو ژېړ مازديگر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ يې ټولې کړې، په جومات کې يې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندي ووت، واوره په شدت سره اورېدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کليوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډير نه غړېده، غلی سړی و، چورتونه به يې وهل، خو کله چې به د واورې بڅرکي غټ شول، د ده سترگې به وځلېدې، په خپره کې به يې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به يې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې

به د بوډا دا شکر ونه په غوږونو ښه لگېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټيټ غږ ويل "بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوځانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسېږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله." بل به په ملنډو ورغبرگه کړه: "څه يې کوي! ځمکې به يې ډېرې وي.. ماشومانو هم "د واورې سړی" نوم پرې کېښود. دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخيست او پټ پټ به يې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې ستري ستومانه جومات ته راغلل، اورښت بيا پېل وکړ. بوډا تاویدونکو سپينو بڅرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

— مه کوه! مه کوه چې اووري!

دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ورنه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

— کاکا! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:

— څه يې کوي، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره څو ځوانانو وخنډل.

بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترگو ته وکتل، اوبنکې پکې رغړيدلې، وروسته يې يوې ترڅې خدا شونډې سره وېرې کړې، ورو بې وويل:

— بچيانو! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اويوو کلونو ته رسيدلی يم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم

دومره زړه نه خورم، خدای مهربانه دی، له لورې به نه مرو، خو زه دا سپین
بخرکي د بل څه لپاره غواړم.
بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل، هغوی حیرانې سترگې ورته نیولې وې،
بیرته یې سروڅړید، یوه سره ساه یې واېسته، په خوابدي غږ یې وویل:
— تېر ژمی واوره کمه او ورېده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د
کلیو لارې بندې وې، تگ راتگ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو،
موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راگرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې
واوره ولاړه او لارې تورې شوې، گولۍ او وریډې، زما ځوان زوی یې را
ووېشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته
مه خپه کېږئ، دعا وکړئ چې ډېره وورېږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره
بندې کړي، ژر ویلي نه شي او څو ورځې د وینو د توپدلو مخه ونیسي.

پای

د خير کار

د ورځپاڼې مدير راته وويل:

د دفتر بوديجه كمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست كړو، خو ته وروستۍ چانس لرې، دا يو امتحان وگڼه، كه دې زموږ په خوښه مركه راوړه، كار ته دوام وركولای شې.

چرت مې خټه شو، فكر په مخه كړم، په ښار كې مې د مركې لپاره وړ څوك ونه موند، خپلې كوټې ته لاړم، يوه ملگري ته مې تليفون وكړ، ده يو داسې ځای راوښود چې شتمن خلك ډېر پكې پيدا كېدل. ما هم بكس وټاړه، سهار وختې په موټر كې كېناستم او ماسپښين قضا ټاكلي ځای ته ورسېدم.

په يوه مساپرخانه كې مې كوټه ونيوله، بېرته لاندې راكوز شوم، د ولسوالۍ په بازار كې وگرځېدم، خر دوكانونه وو او خلك كم ښكارېدل، څنگ ته يو لنډكروزر موټر ولاړ و، ور وگرځېدم، موټروان غټه لونگۍ تړلې وه، ښخ په ښخه مې وپوښتل:

داسې څوك مې په كار دی چې دخير يو كار يې كړی وي.

سړي په حيرانۍ راته وکتل، ورو يې وويل:

سپين وغږېږه، مطلب دې څه دی؟

مانا داچې يا يې كوم پل جوړ كړی وي، يا يې كوم مكتب يا هم كلينيك ته ځمكه وركړې وي، يا يې د خلكو لپاره د پاكو اوبو غم خوړلی وي او يا يې كوم بل داسې كار كړی وي چې عامو خلكو ته يې گټه رسېدلې وي.

سړی يوه شېبه فكر په مخه كړ، بيا يې د يوه كلي نوم واخيست، ويې ويل چې هلته يوې موسسې يو مكتب جوړ كړيدی.

په خبره کې وړولويدم:

—موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړيدي؟

نېغ يې راته وکتل، تندۍ يې تريو شو او په خشکه يې وويل:

—ليونۍ خوبه نه يې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړي.

يوه شېبه و درېدم، بيا د خوراکي موادو د خرڅولو يوه دوکان ته ورننوتم،

دوکاندار پيسې شميرلې، له سلام وروسته مې خپله کپسه ورته تېره کړه، برگ

يې راته وکتل او ويې ويل:

—حکومت څه بلا وهلی چې په خلکو يې جوړوي، څه بابا له کاره مې مه باسه.

نامېده مساپرخانې ته راستون شوم.

يوه شېبه مې پخپله کوټه کې سر ولگاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته

ورکېسته شوم، په هوټل کې گڼه گوڼه وه، خلک د يوه شل، دېرش متره غوړ او

خيرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب

فرمايش ورکاوه او ځينو نورو قابلي پلو غوښت. يواځې څلورو سپين ږيرو ته د

بنورو کاسې اېښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت يې خبرې

سره کولې او له غږېدا څخه يې پوه شوم چې حج ته روان دي.

زه هم دوئ ته نږدې په يوه خالي ځای کې کېناستم، وريچې مې راوغوښتې، د

ډوډۍ له خوړلو وروسته سپين ږيرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته

واپسېدل، و مې ويل:

—زه په داسې چا پسې گرځم چې دخيرو کار يې کړی وي.

يوه وويل:

—څه يې کوي؟

— غواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ايښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شپړي مې.
د خدا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته يوه له نصوارو په ډکه خوله وويل:

— بېکاره دې بولم.

يوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو اېستل، د څادر پيڅکه يې پرې تېره کړه، بېرته يې د وړيو پر سر کېښودل، ورو يې وويل:
— هسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.
مخ مې ورواړاوه:

— خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زياتره يې په بهر کې دي او ښه عايد لري.

— ته سم وايې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی، کار يې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله يې پيدا کړيدي، زحمت يې ايستلی، خلک په بلا وهې، څه يې کوي؟ هه!

زه غلی شوم، دوئ يوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روان شول.

خواشيني وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې يو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې يې خلی واهه، ورو يې وويل:

— ما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای يم، خو د سورليو موټر لرم، ډېر وطنونه مې ليدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.
په حيراني مې وپوښتل:

—ولې! په ټوله سيمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته يې خیر ور رسيدلی وي؟ دلته خو پيسه داره خلک ډېر دي.
سړي هوټلي ته ورغې کړل! ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
—چای درته راوغواړم؟
—هو

—شين که تور؟

—فرق يې نشته

هوټلي ته يې مخ ورواړاوه، چيغه يې کړه!

—دوې شنې

وروسته يې راته وکتل، ورو يې وويل:

—په دې خبرو پسې مه گرځه، ما درته وويل، که په ټول ولايت کې وگرځې داسې څوک به ونه مومي.

سړی غلی شو، د سدری (واسکت) جېب ته يې لاس کړ، سگرت يې راو

ايستل، قوطی يې راته ونيو او ويې ويل:

—سگرت؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه يې ځکوم.

ده يوه سگريت ته د اورلگيت دانه ونيوله، له خولې يې سپين لوگی ووت او

ويې ويل:

— پښتانه چې شتمن شې دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، يوه بله به درته

وکم، هريو يې دوه درې موټره لري، نور خير يې ونه رسيد، څوکليو ته غزیدلي

ټول سړکونه يې خراب کړل.

خواشيني مې نوره هم ډيره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه

وخوړه، ويې ويل:

— په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي. په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه. موټروان وویل:

— خو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځي، شپږ ساعته مزل غواړي. په بیره مې وویل:

— پروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوتې ته لاړم. د شپې تر ناوخته وینس وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.

سهار وختي د موټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې درېست موټرونیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمایي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کله کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله، خو د واټرپمپ کوتې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینی خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.

حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترگې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپلگان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کبله

اووه کلنې نجلۍ کبلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترگې ورواړولې، هغه د کراچۍ (ریږی) پر یوه خنده ناست و، پښې یې څریدلې وې او خپلو پلاستيکي شکېدلو چوتو (خپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کبلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو گوتو یې یوه نرۍ لښته ولگېده او په بیرې یې لاس ورتول کړ. بوډا چیغه کړه!

—مه!!!

نجلۍ مخ واپاوه، گڼې گونې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې خاټه بیا یې ترڅنگ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کبلو ډکه وه او د یوې غټې کبلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدلې. نجلۍ له ځان سره وویل: —کاشکې چې بمبره وای!

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

—گوره بچو! دا کبلې د خرڅلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو گونځو ډک و، سترگو یې چڅري را ایستلې وې او په زړه پوري یې څو تاره سپین وېښته څریدل. نجلۍ په خوابدي غږ وویل: —وږې یم!

بوڏا يو سوږ اسويلى ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترڅنگ يې يو کړنگ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، خو ځله په خپل ځان راوگرځيده او د سړک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې رنګه شوه. بوڏا په بېړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت يې کراچۍ تېرله کړه، څنگ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ ودروله. نجلی هم په لاس کې نېولې خپلۍ بېرته په پښو کړې، يوه ترافيک ته يې اشاره وکړه، نيکه ته يې وکتل او په سترې غږ يې وويل:

— ده ولي په خلکو پسې لښته را اخيستي ده؟

د بوڏا خړې شونډې و خوځيدې:

— ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړې ده.

— نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وينې! ژاړي، تله يې په اوبو کې پرته ده.

بوڏا غلى و.

نجلی کېلو ته وکتل، په کوچنيو او مړ او کېلو کې يې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نيکه ته يې وکتل او په خواره خوله يې وويل:

— يوه کېله را واخلم!

بوڏا غلى و.

نجلی څه ونه ويل، خو شېبه وروسته يې د نيکه پوست غږ واوريد:

— قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، يوه يې ستا.

نجلی کين لور ته وکتل، نورو ميوو پلورونکو چيغې وهلې او په لوړ غږ يې روان خلک د ميوو اخيستلو ته وربلل.

نجلی خپل نيکه ته وکتل او ورو يې وويل:

— ته ولې چيغې نه وهي!

بوڏا چيغه کړه!

— کپلې واخلي، کپلې! ارزانه شوې، درجن په خلو پښت او غانی!

دا وخت ټوخي واخيست او غلی شو.

نجلی وپوښتل:

— خلو پښت او غانی ډېرې روپۍ دي؟

بوډا هغې ته وکتل:

— هو، بچو! د پنځو ډوډیو بیه ده.

— نو دا کپلې به په دوامرو ډېرو روپو خرڅې شي؟

بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې

وویل:

— اصلي بیه یې دیرش او غانی ده، که درجن پنځه ویشته راته جوړې کړي، بیا

هم په گټه کې یو، خو گوره بچو! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.

دا وخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلی سترگې وځلېدې،

ځوان د کپلو بیه وپوښتله، بوډا په بیره وویل:

— خلو پښت او غانی.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره کړه!

— پنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه

وروسته یې پلاستيکي کڅوړه له کپلو ډکه کړه.

د نجلی په تندي کې یوه نرۍ گونځه پیدا شوه. د کپلو پلورونکي ته یې په کرکه

وکتل. هغه پیسې شمیرلې او تندي یې ورین ښکارېده.

نجلی یو غږ واورید:

— درجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلی په بیره وویل:

—پنځه ویشته.

بوډا هغې ته وکتل، په سترگو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

سړي د یوې پلاستيکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

—لویه که وړه؟

—چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلی سترگې وځلیدې، په بیرې یې کېلو ته وکتل، مخکې په نښه کړې کېله یې ورواخیسته، بوډا څه ونه ویل، سړی د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنگ ودرېده. هغې په غوسه وویل:

—څه کوي! دا هم کیلې دي! میلنو ته مې شرموې که څه!

سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یوځای روان شو. بوډا نجلی ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترگې یې نه رسیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.

بوډا یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوږې موسکا سره وپړې کړې او په مینه یې د نجلی پر خړو او خیرنو وینستولاس تېر کړ.

پای

اوسپنه

موټر ودرېد، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټر وان پنچر ټاير ته کتل. شاوخوا مې سترگې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي. گرمي ډيره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوږو سپېرې وې.

شل-يو نيم شل گامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملگرې شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ورننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا ډيپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيوري ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر څنگ يې په ډېران کې يوې تورې خړې خوله وهله... ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلی، دواړه خيران وو، خپولي وينسته يې درلودل او په سپېرو څپرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته کړل، له خيرانو گوتو به يې سرې اوبه وڅښيدې. وروسته يې په هندوانه جنگ شو، هلک د نجلی څڼو ته لاس ورواچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې گوتې وټپولې، يوه وړه تيرزه په گوتو ورغله، هلک د هغې څڼې پرېښودې، سريې ټيټ کړ او تيرزه زما پر ورانه ولگېده.

دواړه غلي شول.

ومي ويل:

ولې جنگ کوي؟

سرونه يې وڅرېدل، يوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندواني په خوړلو بوخت شول.

خړې ته مې وکتل، له ځولې تېرې اوسپنې راوتلې وې.
د هلك له كاوړه ډك غږ مې واورېد!

سوکه سوکه يې خوره!

سترگې مې ورواړولې، نجلۍ ته يې برگ برگ کتل... له هلك نه مې وپوښتل:
دا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وگوري، شونې يې وڅوځېدې:
خور

نو بيا يې ولې وهې؟

كوم ځواب مې وانه وړېد.

ومي ويل:

چېرته اوسي؟

نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومي پوښتل:

نو دلته څه کوي؟

نجلۍ خړې ته وکتل، په وره ژبه يې وويل:

اوسپنې موراوړي، خرڅووي.

خړې ته ورنږدې شوم، ځولۍ د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو وړو اوسپنو ډکه وه.

ومي ويل:
_دا موله کومه کړې؟
دواړو يوبل ته وکتل، هلک وويل:
_خو ورځې مخکې د حسن خپلو په کلي کې جنگ و، دا موله هغه ځايه راټولې
کړې.
نجلی په خبره کې ورولویده:
_درواغ مه وايه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.
ومي ويل:
_له هر ځايه چې وي، خو د دارنگه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کيدای شي کوم
ماين يا روغه مرمی پکې وي.
دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې و خوځيدې:
_موږ يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.
په حيراني مې وپوښتل:
_ډېر وخت!
هلک د غره په لمنو کې پرتو کليو ته اشاره وکړه، په خوند يې وويل:
_هلته هر وخت جنگونه وي، طيارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک
دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.
يو ځل مې بيا اوسپنو ته وکتل، يوه تېره چره په وچو وينو سره وه، په حيراني
مې وويل:
_دا موله کومه کړه؟
د هلک غږ مې واورېد:
_د يوه پسه په ورانه کې بنده وه.
نجلی په خشکه وويل:

—درواغ وايي! د يوې ښځې له نسه يې راواېسته، هغه مړه وه.
بدن مې زير شو، يو دروند غږ مې واوړېد، دوه ټيټې هليکوپټرې مو پر سر
تېرې شوې، ماشومانو په ځير ځير پسې کتل، هليکوپټرې د غره خواته گړندۍ
روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

اوږد فکر

حيران شوم. زما ملگري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځير وشرنگاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بيا يې لاس نيولی کور ته بوتلم. پر يوه پلاستيکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملگری مې له کوتې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره يوځای کوتې ته راننوتل. دوی په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنگه هم سره ورته وو. ټول څوار، ډنگر او څيرن بنسکارېدل. ديوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوگ نه و اغوستی. د دريم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پيپلي ژېړ پيازا را څړېدل.

دوی ټول زما تر څنگ کېناستل. لومړی يو څه ارامه وو، خو وروسته يې خوځېدا ډېره شوه. بيا پر ما راټول شول. يوه مې لاسي بکس ته لاس وروغځاوه. بل مې دکورتی په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې گړۍ رانه خلاصه کړي.

ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بيا مې تندۍ ورته تريو کړ، خو ددوی تمه نه رانه خته.

زړه مې په تنگ و، بيا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ويست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوبدل. چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوی هم په بېره حمله پرې وکړه. يو په څو دانو ورپرېوت. بل تر څيرنو څڼو ونيو. او دوو نورو هم په بېره بېره ليرې لويديلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لگولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.
دې نندارې ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملگری په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چينغې ماشومان غلي کړل:
_ووخئ دسوډر زامنو!

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملگری مې زما تر مخ یوه توره چاپجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:
_باد له ډېره وخته!
ما وخنډل:

_څنگه یې کیې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.
په خبره کې راولوبد:

_او فکر دې وکړ چې راخته، له زاپه یاره دې هم یو احوال واخلم.
ومي خنډل:

_همدا سې ده.

یوه شېبه غلې وم، خوبیا مې په خندا وویل:

_وه هلکه! دوهم واده ته دې څنگه زړه ښه کړ؟

ده یو سوړاسویلی ویست:

_څه یې کیې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.
حیران شوم:

_څه مجبوري؟

په خواشینۍ یې وویل:

_کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:

ـڅه کيې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای خلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!

ده وخنډل. ژېړ غاښونه يې ښکاره شول او خړې شونډې يې وخوځيدې:
ـزوروره! خدای دې دسړو کمې نه راوولي.

ومي ويل:

ـولې؟ همدا خلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروژه، مکتب ورباندې ووايه او دکار خلک ورنه جوړ که.

خدا يې زور ونيو:

ـته هم اجبې خبرې کوي. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کيدای. خلور تنه به نو څه وکړي؟

حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ او زیاته یې کړه:

ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.

په حیرانتیا مې وپوښتل:

ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لري او بیا دجنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خولا ډېر جنجالونه لري.

داخل یې په زوره وخنډل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خدا کې وویل:

ـای ساده گلله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوي مې مخې ته پرته دي.

یوه شېبه غلی شو. پتکې یې له سره ليري کړ. په خپلو تورو څڼو کې یې گوتې تېرې کړي او په جدي لهجه یې وویل:

— که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چڅرنو زامنو
ډېر غره دی. بیا به دکلي ميراو دکارېزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي.
وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه يې مفتته رانه واخيسته او بیا
به ټول کلي ته وایم چې اوس مونو لاس خلاص او توره مو تېره.
ملگري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خدا يې
وویل:
— تل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډیر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته
ودريږي؟ هه !!

پای

قاتل

((يو قاتل په اعدام محكوم شو !!))

دا عنوان د ورځپاڼې په لومړۍ مخ کې ليکلی و.
نوره ليکنه مې ولوسته:

((تېره مياشت يوه بېسواده کليوال د ښار مشهور ډاکټر... پر سگړت
داني وويشت، ډاکټر پر سر ولگېد، ځای پر ځای يې ساه ورکړه، قاتل
له مقاومت پرته پوليسو ونيو، پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته
واوراه.))

ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:

— آفرين! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا وويني!

نور مې سر پسې ونه گرځاوه. وږی وم، کانتین ته لاړم، ديوه برگړ
فرمايش مې ورکړ، تيارېدا يې دوه درې دقيقې وخت غوښت، ماته
شوم، ملگری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس يې
راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز وغوړوله، ماته يې وکتل، ورو يې
وويل:

دا خبر دې لوستی دی؟

سترگې مې ورواړوولې، گوته يې پر هماغه عنوان اېښې وه:
((يو قاتل په اعدام محكوم شو !!))

ورو مې وويل:

— هو! عدالت بايد همداسې وي!!

دی يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې وڅوځېدې:

ورور يې راغلی و، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم! دوی دبلې
محکمې غوښتنه کړې!
يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برگر راته ونيو. خوند يې بد نه
و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وويل:
_نوڅه ته گوري؟
ملگري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:
_نه شم کولای!
ومې خندل:
_غوره گوله نه ده، که څنگه؟
ويې ويل:
_نه! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرته دي!
دا وخت يې ناره کړه!
_چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!
د هلک غږ مې واورېد:
_دا دی له کړايي مې راويستل!
ملگري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
_په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟
ځواب مې ورکړ:
_هيڅ! بېکاره يم!
ويې ويل:
_نوڅه ته گوري! دا دوسيه ته واخله!

د هغه وړاندیز مې خوښ شو، دقاتل دورورد مبابيل شمېره مې ورنه
واخيسته، برگرمې وخوړ او په بېره پورته دفترته وختم.

* * *

په يوه اوږد او تنگ دهلېز کې په يوه عسکر پسې روان وم، دواړو
خواوو ته نمجن سميتي ديوالونه وو، سوږ بوی ترې لټېده...عسکر ښي
لورته وگرځېد، په هغه پسې مې گړندي گامونه واخيستل... زینې
ښکته شوې وې، لاندې خوږ شوم، تپه تياره وه، د عسکري بوتونو په
ټکا پسې تلم، د يوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر
وويل:

—دې خواته!

ورمخته شوم، يوه شېبه ودرېدم، سترگې مې له تيارې سره اشنا شوې،
يوه وره کوټه وه، کوچنۍ دريځه يې درلوده، په دريځه کې پنډه سيخونه
ولاړول.

عسکر وويل:

—يو پاو وخت لرې!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، يوه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولي ته يې وچې
سترگې نيولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وويل:

—زه وکيل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر
دوسيه له سره غوروشي.

ماتله شوم، خوشې کوم غبرگون ونه ښود، هماغسې څرېدلې سر
ناست و.

ورو مې وويل:

ـگوره! موږ دومره وخت نه لرو! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید
له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول
باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟ تا ولې ډاکټروواژه؟
ښځه یې راته وکتل... پوخ ځوان و، سترگې یې پر سپدلې ښکارېدلې، گڼه
توره ږیره یې درلوده، لونگۍ یې تړلې وه.

ورو مې وويل:

ـڅه گټه به وکړي؟ ما...

په خبره کې ورو لوېد:

ـدا قانون دی، ته د دوهمې او دریمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه
به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل
کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې!
ویې خندل، خو خدا یې ډېره ترخه وه.
حوصله مې سرته راغله، په کاور مې وويل:
ـتا ولې د ښار مشهور ډاکټروواژه؟

خدا یې زور ونيو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی
د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو،
ورو مې وويل:

ـهغه قاتل و!

په حیرانۍ مې ورته وکتل، و مې ويل:

__ته څه وايي؟! هغه د ښار مشهور ډاکټرو، ښه نوم يې درلود، په عزت يادېده!

يوه شېبه يې راته وکتل، وروسته يې يودم وخندل، په ملنډو يې وويل:

__څه وکيل صيب! څه! زما غم مه کوه! نه مې يې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وويل:

__زه له ډيرو مجرمينو سره غږېدلی يم، خو ته په ټولو کې ناپوه يې، په

خپل خير نه پوهېږي!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:

__کېنه! دومره تيزي مه کوه!

کېناستم.

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

__زه دهقان سړی يم، په چا مې کار نه درلود، يوه گوله وچه، لنده

رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه مياشتې مخکې مې د ژني زوی په گېډه درد شو، اول يې درد کم و،

دومره سر مو پسې ونه گرځاوه، خو وروسته يې له درده ټوپکې شروع

کړې، مور يې باديان ورته وټکول، توده خېسته يې پر نامه

ورکېښوده، د کلي له ملا يې تاويز ورته راوړ، خو گټه يې ونه کړه،

هلک لت په لټه اوښت، ټوله شپه ترې راگرځېدو، مور يې ژړل، تر

سهاره وينو و.

په سپېده چاود کې مو گاونډيان خبر کړل، له بل کلي يې مو تر

راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته يواځې يو

ډاکټر و، د غاښونو ډاکټر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.

له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاڅه سپک ته وختو، پوره یو ساعت مو مزل وکړ، لمړنۍ راختلې و چې ښار ته راوړسیدو، یه یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راوړسوه.

سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریڅې په تته سپینه رڼا کې یې سترگې له اوبښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:

هلک مو په یوه اوږده څوکی ځملاوه، ډاکټر یې سرته ودرېد، د هلک گېډه یې څو ځله کېکاږله... وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!

هلمته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکټر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راوړسید، کاغذ مې ورکړ، سړی وڅوځاوه، ورو یې وویل:

— هلک اپنډکس دی. باید ژر تر ژره عملیات شي.

بیا یې یو کاغذ راته ونيو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی، لاندې دواخانې ته ورشه!

په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستيکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکټر بل کاغذ راته ونيو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

ڇا اڪثر وويل:

— ته بايد د عمليات له پاره دولس زره اوغاني تحويل ڪړي!
خوله مې وازه پاتې شوه، په بيره مې خپل جېبونه ولٽول، يو نيم سل
اوغاني راسره پاتې وې.

په منډه د هليز ته ووتم، هلڪ لټ په لټه اوښت، موريې ژړل...
له موږ سره راغلو دوو كليوالو ته مې د پيسو وويل، دواړو جېبونو ته
لاس ڪړي، يواځې دوه نيم زره اوغاني برابرې شوې.
بېرته ڇا اڪثر ته ورغلم، ده يو ناروغ ڪوټ... په خواره خوله مې وويل:
— ڇا اڪثر صيب! له موږ سره يواځې دوه نيم زره اوغاني دي.

برگ يې راته وکتل

د خواست په ژبه مې وويل:

— خير دى، ته عمليات شروع ڪړه! زه به له كلي پيسې راوړم.

پرته له دې چې راته وگوي، ورو يې وويل:

— ڪا ځانه! دا شخصي ڪلينيک دى!

غوني مې زېره شول، ڇا اڪثر مې تر خربلې زنې ونيو، هغه شاته شو، په
خشکه يې وويل:

— ته ولې نه پوهېږې، دا شخصي روغتون دى، دلته هر څه په پيسو دي.

له دې سره يې گډې ته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

— وخت نه لرم، که پيسې برابرولى شې، نو هلڪ به عمليات ڪړم، که نه

بل ځاى مې وعده ده، بايد د يوه ناروغ ليدو ته ورشم!

د هلڪ چيغه مې واورېده... کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه يو

گام خټ ته شو، لار، خپله سپينه چپنه يې ويسته، بکس ته يې لاس ڪړي،

ترمخ يې ودرېدم، په خواره خوله مې وويل:

—د خدای له پاره! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه، خو...
په خبره کې راولوېد:

—ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضایع کوه! لاړ شه او هلک یوه دولتي
روغتون ته وسوه!

داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یو دم وخنډل، په
خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.

په بیره دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترگې یې سپینې راختلې
وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...

د گاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونيو، پر زینو مو کښته کړ،
هلک مو د موټر په شاتني سیت کې پرېست، په بیره دواخانې ته
ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را
ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاڅه سړک
پرتله وه، له خولې یې سپین ځگونه توبدل، موټر ته مې وکتل، یوه
ګاونډي زما د زوی ژامه ورتړله... پر سترگو مې تیاره راغله، ساه مې
بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له
شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې خبرې کولې، خنډل
یې... لږ مون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سګرټ دانۍ ایښې وه،
لاس مې وروغځاوه، درنه راته واېسېدل، فکر کوم چې له ډبرې جوړه
وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په بني لاس کې راټول کړ،
سګرټ دانې د سړي پر ککړۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې
سترگې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترگو یې رڼې اوښکې روانې
وې... وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې وویل:

__قتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژنې او څوک يې هم؟؟!!
سړي يودم وژل او خبرې يې پرې شوې.

پای

وېره

ما ډېرې وېرېدلې څيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.

دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنۍ وم، ډېر کوچینی، خو بڼه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پریمینځل. نیکه هډور سړی و، نه مې هېریري، چنگ برېتونه يې لرل، چوندازه کوچیانۍ کمیس به يې اغوست او سپینې څڼې به يې له ورېنمینی ژېرې لونگی راوتلې وې.

يو ماخوستن نیکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به میلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازي ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وایه، خو په اصل کې د کلیوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن ترلمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروږه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نیکه سره يو ډنگر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، موندۍ ږیره يې درلوده او گولې ته به يې خوله تر اندازې زیاته خلاصوله.

دوی ترناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غږېدا پوه شوم چې سړی له لیرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغږېدل، بيا د دروازي کړپ شو، تره مې له بستري سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، خپره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:

—زه دلته نه شم وېدېداى.

نيکه په حيرانۍ ورته وکتل، د ميلمه شونډې و خوځېدې:

—ته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نيکه وخنډل:

—هيڅ خبره نه ده، دلته په امن کې يې، درې شواروزه لار دې وهلې، بيا هم وېرېږې!

د سړي تندي گونځې پيدا کړې، په خواره خوله يې وويل:

—د خداى له پاره! ما ته په کلاه کې ځاى جوړ که، بام دې وي، غوځله دې وي، خو دلته نه شم وېدېداى.

سړى يوه شېبه غلى شو، وروسته يې نيکه ته وکتل، د خواست په ژبه يې وويل:

—تا بدي نه ده ليدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پاى

لېونی

بودا وویل:

—ته یې نه پېژنې! د ملک تور لور ده، ما په پېغلنوب کې لېدلې وه، ښایست یې نوم درلود، تور پېکۍ نومېده. پر هغې مین و.

یوې ښځې په بیره پر خپل مخ پورونۍ ورکش کړ، لېونی ته یې وکتل، په ډېران کې یې گوندې وهلې وې، خپولې ډیره یې درلوده، گربن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستيکي ستنې ورتولولې.

د ښځې سترگې له اوبکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیونی ته وکتل، بیا یې د ټکرۍ له کونجه بودا ته سترگې وړ واولې، هغه دوه درې گامه لیرې د یوه ځوان تر څنگ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې، چې سپینه چینه یې اغوستې وه، چیغه کړه!

—ډاکټر صیب! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ ټکنده غرمه دې کړه!
سړي کوم ځواب ورنه کړ.

بودا په لوړ غږ وویل:

—مرداره مو کړه!

سړي په غوسه ورتله وکتل، څه یې ونه ویل او کلینیک ته ننوت.
د بودا تر څنگ ناست ځوان وویل:

—سړی دې یوه روپیۍ کړ.

بودا څه ونه ویل، له ځمکې یې یو خلکی وړ پورته کړ او په خاورو کې د لیکو پرايستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

— ښه ځواني يې ده.

د بوډا تندۍ تريو شو، په خشکه يې وويل:

— خود نو! د ورځې درې څلور شله مريضان گوري، سل اوغاني، فيس اخلي، لمر يې نه دی لېدلې، ته زموږ غوندي کولبه پرې وکړه، بيا يې گوره چې د پالېز ډاروونکي ورته جوړېږي که نه؟!

ځوان په خبره کې ورولوېد:

— څه بابولاله وايې! ليونی در يادوم، ته ورته وگوره، هډور ځوان دی.

ښځې يې اختياره له خپل غوږ څخه وېښته ليرې کړل.

بوډا وويل:

— اوس خو لکه لوټه خر پر ښکاري، که تا په ژنيټوب کې لېدلای وای، د گوتې

غمی و، غمی!

ځوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلي سدرۍ جيب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي

وړه کڅوړه يې راوېسته، يوه چوندۍ نښوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې

وويل:

— نومره دې څوومه ده؟

د بوډا تندي گونځې پيدا کړې:

— نه پوهېږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

— دوئ تر ما مخکې راغلي وو.

ځوان نښوار توکړل، خاورې يې پرې واړولې، ليوني ته يې وکتل، ويې ويل:

— ته يې کيسه راته وکه!

بوډا يوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترگې ورته نيولې وې، وروسته يې وويل:

— درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه ورکوله، نجلی يې
د بل يوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو، بس!
— نو مینه څوک لیونی کولای شي؟
— نه پوهېږم، ورشه! لیونی به درته ووايي!
دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه!
— د ملک تور لور، تور پیکي!
چا ځواب ور نه کړ.
سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه!
— د ملک تور لور تور پیکي!
دا وخت یوې اووه کلنې نجلی د بنځې او ږو ته څنډه ورکړه، بنځې ټکان وخوړه،
په بیر په یې ورته وکتل، نجلی وویل:
— موري! نوم دې نه اوري! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنگه دره کې انگازې خورې کړې.
کاغ، کاغ، کاغ...

بېرته یې وزرې ولږېدې، په خپلو ژېړو پښو یې زور وکړ، له تېرې پرېښې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ ښاخ کېناست.
کاغ، کاغ، کاغ...

ولاړو خلکو سترگې ور واړولې، یوه تیرې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بېرته لنډ راوگرځېد او یوه هسکه یې دناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.
وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بیرې یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانگو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو یو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونگۍ ترپزو تاو کړې وې، په سترگو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه

وروسته د درې په پورتنۍ سر کې د وړو تیرو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږۍ اوږدې شوې، یوه سړي منډې را وهلې... پټکۍ یې په غاړه کې ول ول پروت و او سپینه ږیره یې باد یوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بیا یې څو لږزانده گامونه واخیستل، لوڅو پښو یې د خوړ په سپینو وړو تیرو دوینو سره ټاپونه پرېښودل.

بوډا د يوه پرمخي پراته ځوان سر ته ودرېد ، لينگي يې ولځېدل او کله چې يې
خوار ځنگنونه پروړو تېرو ولگېدل ، د شنو مچانو بنگي شو. د بوډا چاودې او
نرۍ گوتې د سړي پراوډه ولگېدې ، هغه يې ستوني ستغ را واړاوه ، په ځير ځير
يې ورته وکتل ، د سړي تور او گارگوتي ويښته سپيره وو ، مخ يې شين او
پرسيدلی ښکارېده او لوڅې تورې سترگې يې له ژېړو مېړيانو ډکې وې.
بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سړي ورپرېوت ، د هغه مخ
يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنگه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو
شوه !

_اه زويه ! اه زويه ! اه.....

پای

دوه شپې

تيليفون وشرنگېد...

پرتخت پرتې ځوانې بنځې سترگې رنې کړې، د خوب د گروپ په سره او تنه رڼا
کې يې ديوالي ساعت ته وکتل، د شپې يوه بجه وه، کوچني مېز ته وروښويده،
گوشۍ يې پورته کړه او په خوبولي غږ يې وويل:
_خوک يې؟

غوږ يې وخنېد:

_اه! گرانې، زه يم.

بنځې يو اوږد اړېمى ويست، ورو يې وپوښتل:

_څنگه يې؟

_بڼه يم، گرانې! ما وبخښه، پوهېدم چې ويده يې، خو څه وکم، ډېره مې
يادېدې.

بنځې خبره ورپرې کړه!

_څه وخت راځي؟

مقابل لوري وويل:

_بس! د طيارې ټکټ مې اخيښى دى، د تجارت کارونه دي، که خداى کول،
درېيمه به په کور کې يم.

بنځې يو سوږ اسويلی وىست، تندي يې گونځې پيدا کړې، خوله يې خبرو ته
جوړوله چې سړي وارپوښى کړ:

_اه! گرانې! پوهيرې چې څومره درېسې خپه يم، اووه ورځې مې نه يې ليدلې،
دا زما له پاره ډېر وخت دى، اه د زړه سره! ژوند له تاپرته څومره تريخ دى، هو

رښتيا ! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړگۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده،
الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله
به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلې نوم دی،
خوښ به دې شي، درته يې ووايم !

ښځه په خبره کې ورولوده:

ـ گرانه ! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، ستړی به يې، ناوخته دی، اوس آرام
وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وويل:

ـ دا دوه ساعته لت په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه خپره مې تر سترگو
سترگو کيږي، کله ويدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وي،
همدا سي نه ده؟!

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـ همدا سي ده.

سړي وويل:

ـ ښه گرانې، دادی ما ستا په ياد سترگې سره وروستې، په دې هيله چې په
خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.

ښځې په بېړه گوښۍ کېښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه يې وويل:

ـ احمقه !!!

د هغې ترڅنگ پراته ځوان څنگ بدل کړ، پرته له دې چې سترگې رڼې کړې،
شونډې يې و خوځېدې:

ـ څوک و؟

ـ خاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

خوان د هغې تر نرۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې ړنگه کړه، ورو
يې وويل:
_خوامه بدوه! دوه له خونده ډکې شپې خولا پاتې دي.

پای

د موبځانو پاچاهي

ځوان موبځ وويل:

— پلاره! د پنبړ دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زور موبځ د پنبړ ټوټه ور واخيسته، تېره غاښونه يې پرې ټينگ کړل، اوږد وغځيد او بيا يې سر پورته نه شو.

د ځوان موبځ کوچنۍ گردې سترگې له اوبسکو ډکې شوې، ښه شېبه يې وژړل، بيا يې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته ځوان موبځان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ورننوتل. ځوان موبځ امر وکړ چې د ده د پلار پرسيدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په يوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موبځ خپل پلار وژلی، ده ته يې د پنبړ په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسيدونکي موبځان يې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

ځوان موبځ امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسيدونکي موبځان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پرځای شو، يوه چاغ موبځ د پيپسي يو زنگ وهلی ټيمي بوتل وټنگاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موبځان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنگر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موبځ د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ يې وويل:

— ما د جوارو د پټي د اوسيدونکو موبځانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.

له دې هیسته به د ظلم په نوم خه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواږه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمګړتیا وويني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسرتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړیکې غواړو، د دوی کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوی څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادی په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو د خوشالۍ په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنۍ کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پر وره هواره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاښه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موږکان خوشې شول

چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورو نوښتول شوې وو.

د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوی د زور پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټي اباد و وينې، موږکان د پټي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسيدونکو موکانو ته زيری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هريو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټي پر موږکانو وپېښله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې يو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې واښه پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټي تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوی د نورو خوږو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوی په گډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوښې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېدای شي. ده زياته کړه چې موږکان ډېر دي او په گډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خود موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوی خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټي همدا سې وچ پاتې شو.

په دريم ځل چې د پټي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوی غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چليږي، دوی بايد په

خپله کار وکړي، د پټي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه ومومي.

د ځوان پاچا دا خبره د پټي په موږکانو بڼه ونه لگېده او یوه پاچايي کفایته وگاڼه. دې سپکاوي وزیرانو ته غوسه وروسته او کنهنگار موږک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سره سینه وویل چې د پټي موږکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوی حق دی.

دریم ځل د پټي پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوی د پټي له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل... څه موده وروسته بیا خوبولي موږکان له خپلو سوږو را ووتل او تر کارتین راتاو شول. داخل د ځوان پاچا په خبرو کې نامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پټي موږکان باید پخپله کار وکړي، پټي زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.

د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوی سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ. وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتین سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولگوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.

د وزیرانو سترگې رډې راوختې، خو پاچا ارامۍ ته راوبلل، وروسته په کارتین کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې گرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډیره موږ پخپله ملامت یو، د پټي موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوی مو مفت خواړه ووېشل، سوا لگړو مو موخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه گرځي.

يوه بل وزير وويل چې د جوارو د پټي موږکانو پخوا تر دې ډير سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه، جگړه وه، خوله پاچا خڅه يې سترگه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به يې پخپله موندل.

درېم وزير ياده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمين به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بديخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي يې، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر يوې لويې پانې لاندې يو موږک مړ پروت و، په غاړه يې کوم بل موږک خوله ور لگولې وه، خو چا يې پوښتنه ونه کړه.

زور وزير د بنديخانې د بيا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړانديز ونه مانه او ويې ويل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توگه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونيو، بيا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاگ بدل شو، د خوراک لپاره هيڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به يې.

نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، گډوډي ډېره وه، وچې پانې په وينو سرې وې او ان د گاونډيو پټيو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ورتلل او کوچني موږکان به يې تښتول.

د ځوان پاچا خواشيني هم ورو ورو ډېرېدلې، هره ورځ به ترڅه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، گاونډيو تېری کاوه، د پټي وچېدو يې زړه خوړ، چا يې خبره نه منله او ان وزيران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بربټ په لنډه موده کې سپين شول.

په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له گاونډيو څخه د خلاصون په هيله له يوې پيشو څخه مرسته وغواړي، پيشو په خوشالۍ دا وړانديز

ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو گرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې يې غوښتې او بيخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه نو پيشو ډېره ژر سترې شوه، خو وروسته يې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پټي درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خوله وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترگې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پر سیدلی ښکارېده.

پای

بد مرغي

نجلی پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوبدلې ځنځيرونه به يې وشرنگېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راگرځيدلي کسان خواشيني وو، دوی په راوتلو رډو سترگوځوانې نجلۍ ته کتل او په خبرو کې يې گونځې بنکارېدلې. په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړه!
_تور کوډگر ناوخته شو!

تر څنگ ولاړ سړي په عاجزۍ وويل:

_د پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډگر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوی د سهار په خړه کې حرکت وکړ، اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تگ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورتوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکې ژېړ تاج يې له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څڼو کې يې گوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلۍ و، وروسته يې ډډ غږ د مانۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

_که زما په لور څه وشول، تاسو به ترتيب تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړيدل، په خبرو کې يې وېره بنکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه مانۍ ته ژېړه رڼا رالوبدلې وه او د درباريانو اوږدې زرینې چينې ځلېدلې.

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدلې، خولې يې ځگونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د بني لاس گوتې تاوې وې. چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلی لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنگ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته. لمر په لوېدو و چې د ماني يوه عسکر د تور کوډگر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترگې نېولې وې او ټولو د تور کوډگر د راتلو انتظار اېست. شېبه وروسته يو زوړ سپړی رانېکاره شو، دی تک تور و، گڼه ږيره يې درلوده او پر نرۍ غاړه پورې يې په خر سپنسي پېيلو خو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډگر مخ وروا نه راوه، لاړ او د نجلی تر څنگ پر کټ کېناست. بڼه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلی اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترگو يې يوه توره حلقه راگرځيدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځگ پروت و. تور کوډگر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککړۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيرن جام يې راويستل، وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او ترکټ خو ځله را تاو شو. پاچا په خواړه خوله وويل:

—زه په تور کوډگر باور لرم.

تور کوډگر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او داسې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل. د کوډگر شونډې تر ډېره خوځيدلې، بيا د نجلی تر څنگ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوگي پورته شو، له دې سره د نجلی سترگې رڼې شوې، ځنځيرونه وشرنگيدل او تور کوډگر چيغه کړه!

—اې شیطانی اروا! ته څه غواړې؟

د نجلی خوله له ځگونو ډکه شوه، تورو سترگو یې سوروالی پیدا کړ او شېبه وروسته یې سترگې سرو وینو ونېولې. ناڅاپه یې له شونډو یو ډډ نارینه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولږخول. غږ وویل:

—تر ټولو بدمرغه انسان!

له دې سره د ځنځیرونو شرنگا پورته شوه، تور کوډگر په چټکۍ سره تر نجلی راوگرځید، په لاس کې نېولې ککړۍ یې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات یې له خولې را ووتل. د نجلی رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوگرځېد، سترگو یې توروالی پیدا کړ او شېبه وروسته بېسده پریوته.

پاچا ور مخته شو، د چینې لستونۍ یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد. تور کوډگر وویل:

—د پاچا پر لور جادو شوی، نجلی هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان وويني.

پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ وړ واپراوه او امر یې وکړ چې تر ټولو بدمرغه انسان ورته پیدا کړي.

له لمر ختو سره ډولونه ودرېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وگرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې یې وهلې چې تر ټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په مانهۍ کې پاچا او وزیران یې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه څړېدلي وو او د تور کوډگر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په يوه کټه کې داسې سپی راوړل شو چې لاسونه او پښې يې نه وو، پر مخ يې يو لوی پرهر ښکارېده او ترډېره د غوښې يوې لويې بوتۍ ته ورته و. سپی وويل چې دی يو پوځي و، له دښمن سره په جگړه کې يې لاس او پښې غوڅې شوې دي او د مخ لوی پرهر يې هم د تورې نښه ده.

د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځيرونه وشرنگيدل، د نجلی سترگې سپرې شوې او له خولې يې ځگونه وبهيدل. تور کوډگر د سپي د ايستلو امر وکړ او ويې ويل چې ده د ازادۍ په جگړه کې برخه اخيستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته يې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلی ارامه پرېوته. نيم سات نور هم ووت، بيا د يوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې يوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنگر ماشومان ودرېدل، ماشومان ناروغه ښکارېدل، دوئ د خپلې مور لمن ټينگه نېولې وه او وارخطا وو.

ښځې په ژړا کې وويل چې خاوند يې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوتې راوړل چې ځناورو وخور، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان يې له لوږې مړه شول، نورو ته يې يو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوئ په يوه وېرانه کې اوسي، يواځې څلور ديوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خوبيا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري. ځنځيرونو شرنگ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له مائې ووتل. تور کوډگر وويل:

ژوند يې تريخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ويلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندي شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

شېبه وروسته یو په ونه لور بنیادم په سالون کې ودرېد، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنگه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدل. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په خبرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تورکوډګرو ویل چې خبرې دې وکړي.

د سړي سروڅرید او له خولې څخه یې یواځې یوه جمله راووته!

— زموږ خاوره پر دیولاندي کېږده او خپلواکي نه لرو.

ناڅاپه د مانۍ لویې شیشې ولڅږیدې، له کټ څخه یو تور لوګۍ پورته شو او یوې ویروونکي چينغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!

وسوځیدم!

لوګۍ په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پرانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپینې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترگو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واوږېدل شو!

— پلاره! زه مو ولې تړلې یم؟

تورکوډګرو ویل:

— تر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سري

يو مري وشو، مرکه کپناسته، خود مقتول پلارد غچ اخيستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داخل بل پلارد انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سيني غليپل شوې، د يوې کورنۍ پراوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته يواځې تور سري پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې گران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لگېدې.

کلهکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راوړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خودی خواشینی و او د زړه په زور یې خنډل.

علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروې دی، سړی هر سهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

—خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقاني دې هم خپله ده، بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترڅه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:

—شکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

یو سوړ اسویلی یې ویست، شونډې یې وخوځېدې:

—څه درته ووايم، اووه سره عيال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د

مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور

وکه، د غنمو رېښو ته یوه میاشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کښو

جارو کړي، کله پسې رسېدی شم.

یوه شېبه غلی و، بیا پرته له دې چې راته وګوري په خواشینی یې وویل:

—نه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ويل:

—شپږ زړه درکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.

په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!

زه هم په بېړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

خدای ته مې شکرونه ويستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته يې په خواشینی راته وويل چې د ملگري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي يې له خاورو مړه راوايستل، يواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر گوتو تېر شو، گوله مې کېښوده او پر بايسکل مې پښه واړوله کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو ديوالو پرځای غټې تورې لوتې پرتې وې، چا راته وويل چې ملگری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ډيره يې بېره وه او تر مخ يې څو جريبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وگوري په غريو کې يې وويل:

—د غنمو رېبلو ته مې زړه نه کيږي، نپوهېږم! په چا يې وخورم!

پای

گپله

کونگري ژړل... موري يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيړن پړی وړلوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

موري يې په کاوړو ويل:

چا دومره خورولې يې؟

کونگري ژړل...

موري يې په پاسته غږو ويل:

چرگې دا کار کړی؟

کونگري د ((نه)) په ښه خپل غټ سرو خوځاوه.

موري يې وويل:

خوسکی و.

نه

ام م م م پیشکه؟

نه

موري يې فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

دلته خوبل څوک نه اوسي.

کونگري خپله لکۍ و خوځوله، په غريو کې يې وويل:

انسان و.

موري يې يودم و خندل، د کونگري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو

يې وويل:

اَه گرانه! راځه چې څو، له انسانانو څه گپله !!!

پا

پښتون

سړي غټه لونگۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنگ کېناست، د وليو په مينځ کې
يې سوک راکې، په خوند يې وويل:

— غواړم يوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! يوه ښه نخشه (نقشه) خو راته
وليکه!

هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږيره يې شنه نصور پراته ول،
خپره يې خړه ښکارېدلې، ورو مې وويل:

— خيرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، خو ورځي وخت راکه!

ده برگ راته وکتل، يودم يې وخنډل، مخکيني غاښونه يې وتلي ول، په لوړ غږ
يې وويل:

— ياره انجنيره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به يې څه وي، کاغذ او قلم
درواخله، يو څو ليکې وليکه! بس! دا يې هم نخشه!

چاره نه وه، ومې ويل:

— سبا ته يې وغواړه!

سړی له خدا شين شو، ښه شېبه يې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته يې په
خوند وويل:

— ايله دې نره خبره وکړه! خو گوره! د زورورې کلاه نخشه به راته ليکې، خلور

برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه بايد مورچې ولري، په مصرف پسې يې مه

گرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ گولۍ يې هم ونه خوري.

په حيرانۍ مې وويل:

— ته خو بدي دارنه يې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوي؟

په زوټه يې وځندل:

_ای ساده کله ! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه !

دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و،
د بېگه یې نه لرل، خو کله چې یې د خټو کور جوړاوه، لومړی یې د گراج ځای
پرېښود، ما یې علت وپوښت، ده راته وویل:

((هی هی انجنیر صاحب ! خدا کلانه ! میسه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

مورنی ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:

— تا هېڅ هم نه دي زده کړي!

د ماشوم سروڅرېد.

پلار وویل:

— څلور میاشتي یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې!

د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد، ځوانه نښه په خبرو کې وړولوېده:

— سرېه! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.

د سړي تندۍ تریو شو، لاسي بکس یې وړواخېست، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

نښې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:

— ګوره زړګیه! ته باید خپل درسونه ووايي، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل

یې چې که په سبقونو کې تکره وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.

ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...

نښې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:

— هله ګرانه! د مکتب وخت دې دی!

هلک بکسې ته لاس وروغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سره وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګرندي روان ول، یو لاروی

وردمخته شو، ماشوم یې تر لاس ونيو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې یې پر توره ډډه د الفبا توري

ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:

__خوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید !
ماشوم په حیرانی سره خپلې کتابچې ته کتل...
شېبه وروسته معلمي وپوښتل:
__قندولک ! تو چرا نوشته نمیکنی ؟
ماشوم ورو وویل:
__خه ؟
د معلمي شونډې و خوځېدې :
__چه گفتي ؟
هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !
__خه وکم !
معلمي تندۍ تریو کړ !
__بچیم ! مه پشتوره نمیفامم ! تو چه میگی ؟
ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنگ ودرېده ، په خوشالۍ یې وویل:
__آفرین بچی لایق ، چقه زود نوشته کدی !
د تختې پر سر پریوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :
((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

خوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوڅيو ونېوله، د هغې پراوړه تم منگي
يوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منگي ټوټې)
يوې بلې خواته ولوېدل.

نجلی پر ژامه سوک وخوړ، لارې يې باد شوې، کين لورته ږنگه شوه، سريې د
چوترې پر سميتي ژۍ ولگېد، ځای پر ځای پرېوته.

هلک د هغې تشي ته لغتې ونيولې، په عمر پخه بڼه له کوتې راووته، هلک
يې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې څخه يې بڼپراوې راووتې:
_ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، بڼه ورځ ونه وينې...

هلک لاس ور وغځاوه، بڼه يې ترمټ ونېوله، نجلۍ ته يې دوه درې سوکه
ورکړل، ځای پر ځای ودرېد، له خولې څخه يې ځگونه باد شول:
_ وژنم يې!

دا يې وويل او ديوال ته نږدې د خړې پر کته کېناست.
بڼځې خپلې لورته وکتل، سترگې يې سپينې راختلې وې، غاښونه يې په وينو
سره ول، بڼځې په ژړا کې وويل:
_ مړه دې کړه!

هلک لارې توکړې، پر خپله بهيدلې پزه يې لستونۍ تېر کړ، څه يې ونه ويل.
د نجلۍ زگېږوی واورېدل شو، شېبه وروسته يې سترگې رڼې کړې، يو دم يې
وژړل، ځان يې د مور غېږې ته ور واچاوه.
مور يې د هغې په ککړۍ لاس تېر کړ، گوټې يې په وينو سرې شوې، په غريو
کې يې وويل:

—خه ووايم، خداي دې خوانيمرگ کي.
وروسته يې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانگې وانگې کوتې ته
ننوته.
بنځې هلک ته مخ وړ واپاوه، ورويې وويل:
—خه خطا، خه گناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه يې وويل:
—دا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!
موريې چيغه کړه!
—نو په دې کې خه خبره ده؟
هلک په غوسه وويل:
د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم!
بنځې په غريو کې وويل:
—زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينځو!
اوبه راوړي!
هلک چيغه کړه!
—دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار ولېده! مرداره به يې کم
له دې سره يې په جېب کې پرتو مردکيو ته شرنگ ورکړ او په منډه له کلاه
ووت.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library